

SIRENEN

Joseph Knox

Sirenen

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Sirens*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Doubleday, Londen 2017
© Joseph Knox, 2017
© Vertaling uit het Engels: Jan Mellema, 2017
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017
Omslagontwerp: Mark Hesseling, Wageningen
© Omslagfoto: Getty Images
Foto auteur: © Jay Brooks
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5126 2
ISBN 978 90 443 5127 9 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Johanna

‘The past is now part of my future, the present is well out of hand.’
Joy Division, ‘Heart and Soul’

Naderhand ben ik weer in de nachtdienst gegaan. Overdag vertrouwden ze me niet meer. Ik ging midden in de nacht op pad om meldingen na te trekken, liep stilstaande roltrappen op en af en probeerde verder niet na te denken. Ooit ging me dat erg goed af. Toen ik mezelf een paar maanden later wolkjes zag uitademen, kon ik het nauwelijks geloven. November kwam weer om de hoek kijken.

‘Kutweer,’ zei Sully, die weigerde uit te stappen. Soms hagelde het en soms viel er natte sneeuw. Vanavond kwam de regen met bakken uit de lucht, ving het licht en veegde de straten schoon. Dat kon de stad wel gebruiken. Mijn collega gaf me zijn krant. Ik stapte uit en hield hem bij wijze van paraplu boven mijn hoofd.

Er was een melding binnengekomen van de chef van een kringloopwinkel. Ik zag zijn mond bewegen. Hij wilde dat ik een paar daklozen weghaalde die hun toevlucht in het portiek hadden gezocht. Ik vond het een beetje raar gedacht van de man, maar aan de andere kant was ik er met mijn gedachten ook niet helemaal bij. Zijn neusharen waren pikzwart en klitten samen, als een beginnend Hitlersnorretje. Ik keek naar de man en de vrouw die op de grond lagen te slapen, zei dat hij onze tijd verdeed en liep door de regen terug naar de auto.

Ik stapte in en gaf Sully de doorweekte krant terug. Zijn eigen schuld, had hij maar niet in de auto moeten blijven zitten. Hij keek me vernietigend aan, vouwde de krant open en begon te lezen.

‘Moet je kijken,’ zei hij. Hij liet me een artikel zien en keek me afwachtend aan. ‘Afschuwelijk om zo aan je eind te komen, niet?’

De foto was doorweekt, de tekst ook, maar ik herkende het meisje. Ze trok altijd met twee anderen op. Ik had het drietal kort meegemaakt, een jaar geleden. In het bijschrift stond dat ze drieëntwintig was toen ze stierf. Tweeëntwintig toen ik haar kende. Ik keek naar buiten, de novembernacht in. Er kwamen beelden bij me naar boven. Ze was de laatste van de drie. Sully boog zich naar me toe en schraapte plechtig zijn keel.

‘Kom op,’ zei hij. ‘Wat is er toen echt gebeurd?’

Ik keek hem recht in de ogen. ‘Moet je mij niet vragen.’

Ik wist alleen maar waar het begonnen was, een jaar geleden. De drie klappen die ik in mijn bestaan te verduren had gehad, de redenen waarom ik geen nee kon zeggen. Ik had het niet kunnen uitleggen aan de meisjes, de vrouwen, die kortstondig mijn leven hadden gekruist. Waardoor alles veranderd was. Hij zou er niets van begrijpen, hoe ze lachten, hun verontwaardiging, hun geheimen.

Die nacht zag ik vooral de mensen op straat, de meiden, de vrouwen, en het was alsof ik de levens zag die ze nooit zouden leiden.

Ik kwam in de kleine uurtjes van de ochtend thuis, schonk mezelf een borrel in en ging zitten. Ik zapte wat langs de radiozenders tot ik me niet langer kon bedwingen. Ik las het artikel nog eens en zag het allemaal helder voor ogen, voor het eerst in maanden.

‘Je wordt mijn dood,’ had ze gezegd.

Wat was daar toen eigenlijk precies gebeurd?

I

Unknown Pleasures

1

Het jonge stel liep met een grote boog om me heen en ik hoorde het getingel van kleingeld dat iemand in zijn zak had.

Een straat die je goed kent kan heel vreemd overkomen als je met je kop op de keien ligt. Het duurde even voor ik doorhad waar ik was. Het trottoir was bevroren. Het mistte, waardoor alles wazig was en werd vervormd. De hele stad leek onscherp. De glans van de vrijdagavond was er een beetje af.

Mijn linkerarm sliep. Ik rolde van mijn zij om te kijken hoe laat het was. De wijzerplaat van mijn horloge was verbrijzeld. Ik nam aan dat de wijzers waren blijven staan toen ik onderuit was gegaan, en ook dat het nog maar een paar minuten geleden was gebeurd. Ik had nog meer dan een uur, tijd genoeg om droge kleren aan te trekken en naar de bar te gaan om te zien wie het geld ophaalde. Ik zocht steun bij een muur en krabbelde overeind. Mijn gezicht deed pijn en ik had het gevoel dat mijn hersens waren losgeschoten en in mijn schedel rondstuiterden. Pincodes en namen van jeugd vrienden werden uitgewist.

Ik zag het stel in de mist verdwijnen. Ondanks alle sociale media, bewakingscamera's en de overheid is het nog steeds mogelijk om in deze wereld te verdwijnen als je dat zou willen. Ook als je dat niet wilt. Het was nu een maand geleden sinds het verhaal was uitgelekt.

Ik werd al een maand vermist.

Ik bracht mijn hand naar mijn achterhoofd, waar iemand me een tik had verkocht, keihard. Mijn portemonnee zat nog in mijn zak, dus ik was niet beroofd. Het was een waarschuwing geweest.

Er was niemand te bekennen, maar toch had ik de indruk dat ik in de gaten gehouden werd.

De straat zwalkte. Om het gedraai tegen te gaan, zocht ik steun bij een lantaarnpaal. Ik begon te lopen met grote passen, mijn ogen gesloten. Het kwam niet eens bij me op dat ik ergens tegenaan zou kunnen knallen.

Ik ging een hoek om en zag dat ik in Back Piccadilly was. Ik herkende de brandtrappen en de hoge oude gevels van rood baksteen. Het was een smal, claustrofobisch steegje. De regen glansde in de maneschijn. Ik begon uit nostalgie te lopen. Aan het eind van het straatje kende ik een koffietent die de hele nacht open was en waar ik in een vorige leven heel wat uurtjes had doorgebracht. Ik was er al jaren niet meer geweest, en de stad was zo sterk veranderd dat ik ervan uitging dat ik de oude bekenden van toen er niet meer zou aantreffen.

Ik had een paar passen gedaan toen ik achter me een auto hoorde starten. De motor kwam grommend tot leven, liet zijn spieren even rollen en ging over in een aanhoudend gebrom. Het steegje werd in fel licht gezet en een gebogen schaduw wierp zich vanaf mijn voeten vooruit.

Dunner dan ik het me kon herinneren.

Ik keek achterom naar de verblindende koplampen. De auto stond met draaiende motor aan het begin van het steegje. *Niks te zien hier*. Ik draaide me om en liep verder. Ik was halverwege toen de koplampen trilden. Ze kwamen achter me aan.

De motor loeide en de auto kwam dichterbij. Zo te horen reed hij een metertje achter me en toen drong het tot me door dat ik nooit helemaal was verdwenen. Ik voelde de koplampen in mijn rug branden. Ik durfde me niet weer om te draaien en in het felle licht te turen, uit angst voor wie ik dan zou zien.

Ik dook een portiek in om de auto de ruimte te geven door te rijden. Een paar seconden bleef de auto staan. Ik tuurde in het licht en zag de glanzende zwarte lak en het chroom van een BMW.

Ik voelde de koude nacht in mijn longen. Het bloed dat gonzend door mijn aderen stroomde. Een raampje ging open, maar ik kon niet zien wie er in de auto zat.

‘Agent Waits?’ zei een man.

‘Wie vraagt dat?’

Ik hoorde een vrouw naast de bestuurder lachen.

‘Het is geen vraag, mooie jongen. Instappen.’

De beregende voorruit vervormde mijn weerspiegeling. Mijn aderen voelden versleten en afgedankt. Ik ging achterin zitten en probeerde er voor de lol het beste van te maken. Ik dacht aan de speed die ik bij me had.

‘Is het waar wat ze zeggen?’ vroeg de man die reed, alsof hij mijn gedachten kon lezen. Ik schatte hem eind veertig. Hij had brede schouders, en elke keer dat hij aan het stuur draaide, trok hij ze als een bokser op. Hij droeg een op maat gemaakt colbert, donkergrijs, bijna dezelfde tint als zijn haar. Hij leek het achteruitkijkspiegeltje steeds achteloos te gebruiken. Het was dan of hij dwars door me heen keek, alsof ik er niet was. De vrouw had vuilblond haar dat ze in een paardenstaart had gebonden.

Ik zei niets.

Op de achterbank, in mijn doorweekte kleren, kreeg ik het koud. Ik klemde mijn kaken op elkaar om niet te gaan bibberen. Het enige in de auto dat niet rechtstreeks uit de showroom leek te komen was een politiescanner. Het ding stond uit. Ik rook een duur vanillegeurtje, maar herkende het merk niet. Het leek niet bij de twee voorin te horen. Het rook naar geld, naar de jeugd.

We reden snel weg van de plek waar ik was opgepikt. Weg van de schittering van het nachtleven. Langs leegstaande winkelpanden en bedrijfstjes die het hoofd ternauwernood boven water konden houden. Grote leegstaande gebouwen. De grote straat die op sterven na dood was.

‘Wat wil hij?’ vroeg ik.

De man maakte via het achteruitkijkspiegeltje oogcontact. ‘Heb ik niet gevraagd.’

We draaiden Deansgate in.

Deansgate loopt over een lengte van anderhalve kilometer van de ene kant van de stad naar de andere. Je komt er de meest uiteenlopende etablissementen tegen, van exclusieve restaurants tot gaarkeukens voor daklozen, en alles wat daartussenin ligt.

‘Waar is hij dan?’

‘Beetham Tower.’

Waarschijnlijk vloekte ik.

‘Daar ben je dus al eens eerder geweest?’ zei de vrouw.

Het was het hoogste gebouw van het Verenigd Koninkrijk, Londen niet meegerekend. Beetham Tower was een van de vele wolkenkrabbers die de stad had willen bouwen. Het idee was om steeds hoger te gaan, elke flat moest een paar meter hoger zijn dan de vorige, als een reusachtige grafiek van dof metaal, de weerslag van een immer groeiende economie. Projectontwikkelaars hadden bedacht dat ze miljoenen konden verdienen door er alleen maar kleine, peperdure koopappartementen voor alleenstaanden van te maken. Maar ze hadden een roze bril op gehad. Toen de economie in elkaar stortte raakten de kopers, investeerders en bouwmaatschappijen al hun geld kwijt. Het aantal mannen dat zelfmoord pleegde nam iets toe en de rest van de mensheid ging rustig door.

De meeste van deze bouwputten worden leeggehaald voor de schroot. Andere blijven gewoon onbeheerd staan en de onafgedekte fundamenteën lopen vol regenwater zodat alles langzaam als open wonden wegrot en kapotgaat. Er waren momenten tijdens de drie jaar durende bouw dat het er alle schijn van had dat zelfs Beetham Tower niet zou worden opgeleverd. Toch gebeurde dat, en uiteindelijk vormde het hoge gebouw een opgestoken middelvinger naar de rest van de stad.

We verlieten Deansgate en stopten bij de carport van Beetham Tower. Een breed glimlachende bediende die erbij liep als Sinatra

stak zijn hoofd in het geopende raampje. Hij herkende de man achter het stuur onmiddellijk, zijn glimlach verdampte op slag en hij gebaarde dat we verder mochten rijden, naar de ondergrondse parkeergarage.

3

In Beetham Tower is een Hilton-hotel gevestigd, er zijn appartementen en helemaal bovenin exclusieve penthouses.

Hoewel het gebouw gestroomlijnde contouren heeft, zijn de eerste vier verdiepingen veel breder dan de rest. Dat moet ook wel, aangezien het ruimte biedt aan een danszaal, een zwembad en de stralende zonen en dochters van de *happy few*. De gevels van de lobby en de bar zijn bijna geheel uit glas opgetrokken. Dat glas is dusdanig ontworpen dat iemand die naar buiten kijkt alleen zijn eigen spiegelbeeld ziet.

Ik was hier al eens eerder geweest.

Een jaar geleden, nadat een van de ramen op de negentiende verdieping was verbrijzeld en een jonge vrouw te pletter was gevallen. Dasa Ruzicka was een minderjarige sekswerker uit Tsjechië. Op haar veertiende werd ze door haar vader verkocht aan een plaatselijke mensenhandelaar en begon haar zwerftocht door Europa. Het was doodeenvoudig om meisjes te ronselen, omdat ze om de haverklap vermist werden. Tussen al die verdwijningen viel het niet op wanneer een meisje werd verhandeld. Maar er was een nogal simpele reden waarom ze werd meegenomen.

Dasa was een beeldschoon meisje, niet zo'n uitgemergeld fotomodel dat tegenwoordig zo ontzettend in de mode is. Ze was een oogverblindende schoonheid. Met haar lichte huid leek ze geknipt voor de betaalde seks, want ondanks alle ellende die ze voorbij zag komen, straalde ze altijd iets puurs uit. Een terugkerende frustratie die mijn werk met zich meebracht was dat meisjes en vrouwen in

de ogen van sommigen alleen maar goed waren om te neuken en in elkaar te slaan. Om door ramen heen te gooien. Het was een regelrechte straf om bevallig te zijn. Ik vroeg me af wat dat over ons zei.

Ik was ervan overtuigd dat Dasa nooit door het raam had kunnen springen. Die hotelkamer op de negentiende verdieping was helemaal leeg. Urenlang verhoorde ik daar gasten en het personeel, iedereen die met een keycard toegang had gehad tot de verdieping. Nadat het grote geld had geklaagd, werd ik afgelost door een collega-rechercheur. Ik nam hem mee naar een onbezette kamer op dezelfde verdieping om de situatie uit te leggen.

Toen hij nog steeds niet wilde luisteren, liep ik achteruit naar de deur, mijn blik strak op het raam gericht. De stad in de diepte. Hij besepte wat ik van plan was en schreeuwde dat ik dat niet moest doen. Ik rende op het raam af, vooral om te zien hoe hij zou reageren, maar hij hield me tegen voordat ik mijn experiment kon afmaken.

Dat was de tweede van drie klappen die ik te verduren kreeg en die uiteindelijk de voorpagina zouden halen. Waardoor ik in ongenade viel. Waardoor ik de enige baan nam die me nog werd aangeboden.

De dood van Dasa werd als zelfmoord afgedaan, en dat bleef zo. Sindsdien was ik niet meer in Beetham Tower geweest.

‘Inspecteur Conway,’ zei de agente. Ze gaf me een hand.

We stonden in de hal te wachten terwijl haar collega met de receptioniste praatte. Voor iemand van de Special Branch vond ik zijn manier van doen net iets te familiair. Een paar mannen in smoking stapten bulderend van de lach door de kolossale, rijkelijk versierde draaideur naar binnen. Toen ze onder een kroonluchter door liepen die zo groot was als een gemiddelde gezinswagen, liet ik het ding in gedachten op het gezelschap neervallen. Ik keek inspecteur Conway aan.

‘Wat heeft hij tegen jou?’ vroeg ze met een hoofdknikje naar haar collega. De man draaide zich om en liep naar ons toe. Ze deed alsof ze niets gezegd had.

De lift ging eindeloos omhoog naar de penthouses, het deel van het hoge gebouw waar ik nog nooit was geweest. Met een keycard verschafte de man ons toegang tot de hoogste echelons. Een muzakversie van ‘My Heart Will Go On’ liep net ten einde, maar na de fade-out begon het nummer opnieuw. Net als de rest van het gebouw was ook de lift een en al spiegelwand en glimmend staal.

Ik keek naar mijn schoenen.

We bereikten de vijfenveertigste verdieping. De deuren schoven met een overdreven gezoef open. Voordat de elektronische schooljufstem van de lift was uitgesproken, had de man me al stevig bij de arm gepakt.

We liepen een lange gang door die minimaal doch smaakvol was

ingericht en lieten inspecteur Conway achter. We passeerden twee appartementen, verder de enige op deze verdieping, en kwamen bij een gitzwarte deur. Met zijn keycard deed de man hem open en leidde me het zitgedeelte van een grote, onpersoonlijk ingerichte suite binnen.

In de pers was veel ophef ontstaan over deze penthouses. Alleen de ultrarijken kwamen er voor in aanmerking. De suite zelf was het bedrag niet waard, maar daar ging het dan ook niet om. Je betaalde ervoor om honderdvijftig meter boven de grond te wonen. Een unieke kans om op miljoenen mensen neer te kijken, of om te denken dat ze allemaal naar jou opkeken, als je eigendunk groot genoeg was.

Het was er tamelijk donker. De ruimte werd spaarzaam verlicht door de gloed van de stad in de diepte. Het zitgedeelte was aan drie kanten door glaswanden omsloten, zodat je een panoramisch uitzicht had.

‘Ga zitten,’ zei de donkergrijze man. Ik bleef staan. ‘Ook goed. Hij komt er zo aan.’ Met die woorden draaide hij zich om, liep naar de deur, opende die net ver genoeg om er zelf door te kunnen en deed hem zacht achter zich dicht.

Discreet.

Zo gauw de deur dicht was, liep ik ernaartoe en keek ik door het kijkgaatje. Er was niemand op de gang te bekennen en ik snapte niet hoe het kon dat hij zo snel was verdwenen. Even hield ik er rekening mee dat hij op zijn hurken voor de deur zat, maar dat idee was te belachelijk voor woorden.

‘We zijn alleen, Waits, mocht je je dat afvragen.’

Ik draaide me naar de stem om. De donkere contouren van een man tekenden zich tegen de gloed van de stad af.

‘Hoe kom je aan dat blauwe oog?’ zei hij, met een onvervalst Oxbridge-accent.

Ik bracht mijn hand naar mijn gezicht. ‘Ik was toevallig op het juiste moment op de juiste plaats.’

‘Ik dacht dat inspecteur Kernick je misschien onheus had bejegend...’

‘Hij leek enigszins teleurgesteld toen hij merkte dat iemand hem voor was geweest.’

‘Die indruk had ik ook.’ De man stapte in het flauwe schijnsel van een lamp en glimlachte. ‘Laat ik mezelf eerst eens even voorstellen. David Rossiter, MP.’

Ik liep naar hem toe. Hij was lang en maakte een zelfverzekerde indruk. Ik schatte hem rond de vijfenveertig. Hij droeg een maatpak en straalde de warmte van een succesvolle politicus uit. Hij had een krachtige handdruk, typerend voor iemand die beroepshalve vaak mensen ontmoet, en legde zijn vrije hand op die van mij. Hij had warme handen, maar zijn trouwring voelde koud aan.

‘Neem alsjeblieft plaats,’ zei hij. Ik ging zitten, en na een ogenblikje hij ook. ‘Interessant.’

‘Wat is interessant, meneer Rossiter?’

‘Ik wees op de stoel links van me, maar je bent rechts gaan zitten. En zeg alsjeblieft David en je en jij.’ Toen ik lachte, voelde ik een doffe pijn boven mijn ogen. ‘Je zult je wel afvragen waarom ik je hiernaartoe heb gehaald, Aidan.’

‘Waits,’ zei ik. ‘Ik neem aan dat ik hier niet voor de gezelligheid ben.’

‘Prima, Waits. Volg je de politiek?’

‘Alleen als ik er niet onderuit kom.’

Weer glimlachte hij. Steeds wanneer hij dat deed, keek hij me recht aan, alsof hij me wilde verzekeren dat ik iets grappigs had gezegd. Op krantenfoto’s had ik hem weleens met diezelfde blik in het gezelschap van oorlogsmisdadigers zien staan.

‘Ik neem aan dat je niet weet wie ik ben.’

‘U bent David Rossiter, MP.’

‘En wat weet je van mijn carrière?’ vroeg hij, waarbij hij het laatste woord extra nadruk gaf.

‘Alleen wat er in de kranten over is geschreven.’

‘Uitgerekend jij moet toch weten dat je niet zonder meer op de kranten aankunt. De in ongenade gevallen politie-inspecteur Aidan Waits...’

Ik ging niet op zijn opmerking in. ‘Uw vader zat net als u in het parlement en deed het behoorlijk goed. Maar u was idealistischer; toen uw broer de politiek in ging, scharrelde u uw kostje nog bij elkaar als advocaat. U bent vrij jong getrouwd en u hebt een goed huwelijk, maar dat lijkt me ook niet zo’n toer als je vrouw de erfge-
name van een wodka-imperium is.’

Weer die glimlach.

‘U bent op een merkwaardig tijdstip de politiek in gerold. De Tories waren vier jaar lang niet aan de macht geweest, nog eens vier nadat u erbij kwam. Desondanks vergrootte u de geloofwaardigheid van de partij. U volgde niet slaafs de partijlijn, u sprak zich uit voor het homohuwelijk en vrouwenrechten, zelfs voor immigratie. Precies genoeg lef om het tot lid van het parlement te kunnen schoppen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat u minister van Justitie werd, vooral gezien uw juridische achtergrond. Daarbij bent u een huiselijk type en hebt u twee knappe dochters.’

‘Je mag mijn biografie wel schrijven,’ zei hij, maar zijn stem verflauwde toen hij zag dat mijn handen trilden. Ogenblikkelijk stond hij op, liep naar het barretje in een hoek van de kamer en schonk twee grote glazen cognac in.

‘Bedankt,’ zei ik toen hij me een glas gaf.

‘En waar sta jij, politiek gezien?’ vroeg hij, toen hij weer was gaan zitten.

‘Ik sta nergens, ik zweef nog.’

‘Een twijfelaar?’

‘De politiek blijft vaak op de vlakke en biedt geen oplossingen voor de problemen die ik in mijn werk tegenkom.’

Hij nam een slok, hield de cognac even in zijn mond voordat hij die doorslokte. ‘De wereld verbeteren door steeds één persoon tegelijk te redden?’ Ik knikte. ‘Daar zit wat in.’ Hij ging verzitten. ‘En als

ik nou eens met één persoon aankom? Eén iemand die hoognodig gered moet worden?’

‘Dan zou ik zeggen dat er anderen zijn die dat veel beter kunnen dan ik.’

‘Ik zei net al dat ik niet geloof wat de kranten schrijven.’

Ik nam een slok. ‘Ik zou mijn uiterste best doen, maar onze donkergrijze vriend op de gang lijkt me ook heel capabel. Waarschijnlijk capabeler dan ik.’

Dat leek hij grappig te vinden.

‘Ik kan je verzekeren, Waits, dat jij de enige bent die me kan helpen. Zegt de naam Zain Carver je iets?’

Ik zei niets.

‘Vanochtend,’ ging hij verder, ‘heb ik met je leidinggevende gesproken. Hartstikke leuke kerel. Parrs heet hij.’

‘Waarom hoor ik dat nu pas?’

‘Je bent de laatste tijd een beetje onder de radar gebleven. Het kostte inspecteur Kernick een paar uur om je op te sporen.’

‘Nou, ik ben blij dat hij zo discreet was. Dat blauwe oog kwam ook goed van pas.’

‘Mijn excuses. Bij de Special Branch voelen ze zich meer op hun gemak in de betere kringen.’

‘Terwijl ik me meer in foute buurten ophoud.’

‘Daarom heb ik je juist laten ophalen...’

‘Ik kan u niets vertellen over Carver voordat ik met hoofdinspecteur Parrs heb overlegd.’

Rossiter keek me peinzend aan, haalde een telefoon uit een zak van zijn colbert en reikte me die aan.

‘Ik heb liever dat u het nummer draait,’ zei ik.

Hij glimlachte, scrolde door zijn contacten, koos een nummer en wachtte. Zoals meestal nam Parrs onmiddellijk op.

‘Ik zit hier met die Waits van jou,’ zei Rossiter in het mobieltje. ‘Lijkt me er helemaal geknipt voor. Heel authentiek figuur. Sloeg een borrel onder diensttijd zelfs niet af. Wil niks met mij te maken

hebben als hij niet eerst jou aan de lijn gehad heeft.' Hij reikte me weer zijn mobieltje aan en deze keer nam ik het toestel aan.

'Hoofdinspecteur.'

'Waits,' zei Parrs. Met zijn Schotse accent klonk dat als een grom. 'Je mag je wel wat welwillender tegenover de minister opstellen. We hebben het er morgen wel over.' De verbinding werd verbroken. Ik gaf de telefoon terug.

'Zain Carver,' zei Rossiter.

'Drugsdealer.'

'En persoonlijk?'

'Iemand die ik hooguit van een afstandje ken.'

'Heb je de opdracht om dicht bij hem te komen?'

'Ik heb de indruk dat ik zo meteen een nieuwe opdracht krijg.' Hij zweeg. 'Carver heeft zijn zaakjes goed voor elkaar en dat komt omdat hij een uniek figuur is. Een zakenman onder de criminelen. Het is mijn opdracht om te kijken of we daar iets mee kunnen.'

'Iets mee kunnen? In welke zin?'

'Eigenlijk op drie punten. Als we hem onder druk zetten, zou hij andere dealers kunnen verlinken. Hij is niet de grootste en ook niet de slimste, maar misschien kan hij iemand erbij lappen die dat wel is. Of mogelijk kan hij ons vertellen welke agenten op zijn loonlijst staan. En het interessantste is dat hij gewoon een stroman zou kunnen zijn.'

'Een stroman? Voor wie?'

'Misschien staan er wel tien man boven hem, figuren van wie we nog nooit gehoord hebben.'

'Even uit nieuwsgierigheid: waar doe jij het voor? Ik bedoel, je naam is nu door het slijk gehaald...'

'Ik had toch al niet zo'n beste naam. Waarom hebt u me laten ophalen, meneer Rossiter?'

Hij nam weer een slok. Ik hoorde zijn tanden tegen het glas tikken.

'Wat weet je van mijn dochter? Mijn jongste, Isabelle.'

‘Behoorlijk mooie meid en behoorlijk jong. Achttien, negentien?’

‘Ze is zeventien,’ zei hij. ‘En ze heeft wat met die Carver.’

‘Dan is ze minderjarig. Stuur er een patrouille op af en haal haar op.’

‘Dat opperde Parrs ook al. Ik ben bang dat het iets subtieler zal moeten.’ Ik hoorde zware regendruppels tegen de ramen tikken. Even kon ik ze nog tellen, maar al snel begon het harder te regenen, tot je bijna niet meer door de ramen naar buiten kon kijken. Ik wachtte. ‘Een belezen persoon als jij weet misschien nog wel wanneer Isabelle voor het laatst in het nieuws was.’

‘Ze is ingestort,’ zei ik. ‘Van uitputting.’

Hij verroerde geen vin.

‘Zelfmoordpoging?’

Hij knikte. ‘Isabelle heeft last van depressies. Dat heeft ze voor een deel van haar moeder. Ze heeft het al wel vaker geprobeerd, maar de laatste keer lukte het haar bijna. Er was te veel bloed, te veel heisa om de kranten erbuiten te houden. Dus hebben we maar gezegd dat het uitputting was.’ Hij staarde naar een punt in de verte, rechts van me, en leek alles opnieuw te beleven. ‘Ik ben hoogstpersoonlijk naar de hoofdredactie gestapt om ze te smeken er uitputting van te maken.’

‘Ik begrijp het,’ zei ik.

‘Echt?’ kaatste hij terug. Hij ging vloeiend over op een nieuwe vraag. ‘Weet je wat nog erger is dan meemaken dat je dochter zich in haar hals heeft gestoken?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dat ze weer bij bewustzijn komt, weer thuiskomt en dat ze je dan voor de rest van haar leven haat omdat je haar leven gered hebt.’ Hij sloeg het restje van zijn cognac achterover. ‘Ze wilde met me praten, Waits. Ze zei dat ze best wel begreep wat er met haar aan de hand was, dat ze steeds weer door diepe dalen zou gaan. En toen zei ze heel rustig dat ze deze keer helemaal niet in de put zat. Ze zei dat haar hoofd helder was en dat ze het me nooit zou vergeven dat

ik de ambulance heb gebeld.’

‘Als dochter van een parlementslid moet je wel diep gezonken zijn om je met iemand als Zain Carver in te laten.’

‘Nou, diep gezonken is ze zeker,’ zei hij. ‘Volgens mij is ze via een kennis van haar met hem in contact gekomen. Voor zover ik weet woont ze nu al een maand in Fairview.’

‘Een maand?’

Hij zweeg. Fairview was de plek waar Zain Carver woonde. Een groot victoriaans gebouw in het zuiden van de stad, in een jonge studentenbuurt. Het pand was berucht vanwege de feestjes, waar iedereen kwam, van populaire studenten tot plaatselijke beroemdheden.

‘Ik weet niet wat Parrs u verteld heeft, maar ik heb de opdracht gekregen om me in hun periferie op te houden. Ik heb geld van eigenaar zien wisselen, ik heb met kleine dealers zitten zuipen...’

‘Daar heb je je met veel toewijding op gestort,’ zei hij. ‘Maar vanaf vandaag is je opdracht gewijzigd. Je mag een stapje verder. Je mag vuile handen maken. Je moet contact leggen met de grote jongens.’

‘En uw dochter?’

‘Ik wil niet dat ze door de politie wordt thuisgebracht. Dat risico wil ik niet lopen.’

‘Met alle respect, meneer, maar als de kranten eerder ook al naar u luisterden, zullen ze dat weer doen. En bovendien, wat is nou helemaal een schandaal als u haar daarmee weer terugkrijgt?’

‘Een schandaal?’ zei hij. ‘Ik zou mijn baan ogenblikkelijk opgeven als ik haar daarmee weer terugkreeg.’ Ik geloofde hem, maar ik had op mijn hoede moeten zijn. Hij had het over Isabelle alsof ze al dood was. Hij vermande zich. ‘Ik mag haar geen aanleiding geven om zichzelf weer iets aan te doen. Snap je?’ Misschien zou ik het hebben begrepen als ik zijn gezicht had gezien, maar we zaten in het donker.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Je bent nog jong. Wacht maar af. Voor je kinderen doe je alles.’

‘Wat wilt u dat ik voor uw kinderen doe?’

Hij zweeg, alsof hij daar nog niet bij stilgestaan had. ‘Kun je in de buurt komen? Om te kijken of het goed met haar gaat?’

‘Ik zou het haar gewoon kunnen vragen.’

‘Ik heb liever dat je geen direct contact maakt.’

‘U maakt het me niet bepaald makkelijk, meneer Rossiter.’

‘Ik wil niet dat mijn dochter tegen haar zin wordt thuisgebracht. En al helemaal niet door de politie.’

‘Daar zou ze geen weet van hebben,’ zei ik. ‘Zelfs Special Branch hier op de gang zou er nog een hele kluit aan hebben om daarachter te komen.’

Hij zweeg.

‘U moet goed begrijpen dat het slechte mensen zijn.’

‘In wat voor narigheid is ze terechtgekomen, denk je? Seks?’ Het woord kwam moeizaam over zijn lippen.

‘Ik weet het niet, volgens mij niet. Carver beschouwt zichzelf als een echte gentleman. Een zakenman.’

‘Is dat een goede zaak?’

‘Dat hangt ervan af wat uw ervaring met zakenmannen is. Ik zou zeggen dat het een zeker gevaar inhoudt. Er zijn veel manieren waarop je een meisje kunt uitbuiten, vooral een meisje met een bepaalde reputatie. Andere dealers in de stad zouden haar veel slechter hebben behandeld. Dan zou ze nu allang weer thuis zitten en in therapie zijn, ook al haat ze u nog zo.’

Hij negeerde de stekende ondertoon, al kostte hem dat moeite. ‘Maar Zain Carver?’

‘Carver is anders. Carver weet waarschijnlijk hoe ze werkelijk in elkaar steekt. Hij zal eerder geneigd zijn haar met zijn charme voor zich te winnen. Hij verkoopt Acht en...’

‘Acht?’

‘Heroïne,’ zei ik. ‘H is de achtste letter van het alfabet. Het is een bekende term, maar het komt wat onschuldiger over als het onder die naam op straat of in een club verhandeld wordt.’

‘Uitgesloten. Isabelle heeft heel wat problemen, maar heroïne

zou ze nooit...'

'Dat geldt voor ons allemaal, tot we het op een gegeven moment wel gaan gebruiken. Maar dit is een studentenstad. De laatste jaren doet Carver goede zaken met het verhandelen van partydrugs. Weet hij dat ze uw dochter is?'

'Het zou kunnen.' Hij slikte. 'Hoewel ze zich daar meestal voor schaamt.'

'Ook als hij er wel weet van heeft, zou hij een gevaarlijk spelletje spelen als hij zich er niet van bewust is dat u haar niet zomaar laat ophalen.'

'Hmm,' zei hij. Hij draaide afwezig aan zijn trouwring.

'Is ze wel vaker van huis weggelopen?'

'Alleen naar vijfsterrenhotels, met mijn creditcard.'

'Hebt u misschien een foto van haar bij de hand?'

Rossiter haalde een foto uit zijn binnenzak en gaf die aan mij, waarbij hij zijn andere hand eromheen legde, alsof het een vlammetje was. Isabelle was een bleke, mooie meid met donkerblond haar en intelligente blauwe ogen. Op de foto keek ze naar een punt iets boven de lens. Naar de persoon die de camera hanteerde, vermoedde ik.

'Kijk,' zei hij. Hij boog zich naar me toe. 'Sorry van die grap daarnet, over dat je je met dealers bezatte. Je zult wel onder heel wat spanning staan.'

We deden er een ogenblik het zwijgen toe.

'Heb je nog iets van me nodig?' vroeg hij.

'De naam van de kennis die haar met Carver in contact heeft gebracht.'

'Ik ben bang dat ik haar nooit heb ontmoet.'

'Haar?'

'Hem, haar, wat dan ook.'

'Misschien dat uw vrouw...'

'Alexa is ziek. Zij moet met rust gelaten worden.'

'Ik begrijp het. En waarom bent u nu ineens zo geïnteresseerd

geraakt?’

Hij trok een wenkbrauw op.

‘Als Isabelle al een maand weg is?’

‘Goed gezien,’ zei hij. Hij bewoog zijn kaak heen en weer. ‘Ik kan het je net zo goed vertellen. Ik voer een strijd op twee fronten, Waits. Alexa lijdt ook aan depressies. We hebben het de afgelopen tijd... behoorlijk moeilijk gehad. Ik ben bang dat Isabelle er een beetje tussendoor is geschoten.’

‘Hoe neem ik contact met u op?’

Hij gaf me zijn visitekaartje. Zijn naam stond er in blinddruk op. Ik liet mijn vingers over de verhoogde letters gaan.

‘Op dat nummer ben ik dag en nacht bereikbaar.’

‘Nou, bedankt voor de cognac. U hoort nog van me.’

Ik liet hem onderuitgezakt op de bank achter. Hij zag er afgepeigerd en aangeslagen uit.

Rubik's was een van die donkere kroegen die in de loop van de avond in een nachtclub veranderen. Toen Rubik's nog volstrekt legaal werd gerund, kwam er net publiek als in de Hacienda en traden er bekende namen uit de postpunkscene op. Maar dat was lang geleden. De bar lag vlak bij de Locks en bood uitzicht op een kanaal dat door de hele stad liep. De zaal zelf werd verlicht door een rood gloeiende achterwand en tijdens openingstijden was dat de enige verlichting. Het was een van de grootste zalen van het land; er konden met gemak een paar duizend bezoekers in zonder dat men tegen elkaar aan werd gedrukt.

Er waren vier bars, verdeeld over drie verdiepingen.

Ik was de barman van de hoofdbar al drie weken aan het observeren. Hij was een forsgebouwde vent die zijn gecultiveerde stoppelbaard als fashionstatement droeg. Hij hield alles en iedereen goed in de gaten en kwam calculerend over, vooral op vrijdagavond, wanneer hij drugsgeld – heel wat – aan een van de medewerkers van Zain Carver overdroeg. Ik had geconstateerd dat de drugs hier werden afgeleverd en dan door deze barman naar de andere clubs in de buurt werden gebracht.

Het verliep allemaal heel soepel.

Waar kon je een paar trippende mensen beter verbergen dan tussen een paar duizend dronken bezoekers? Zain Carver was zo slim geweest alle risico's naar de barman over te hevelen. Hij had een gemengde portefeuille met partydrugs in alle soorten en maten, die elk met een cijfer besteld konden worden. Coke was Drie, xtc was

Vijf, ket was Elf. Klanten hoefden maar het juiste aantal vingers op te houden om een bestelling te plaatsen zonder het ooit over drugs te hebben.

Het geheim van Carvers succes was dat hij meer gemeen had met witteboordencriminelen dan met de gemiddelde boef. Hij zette gewoon een product in de markt. De ene dag leverde hij, de volgende dag haalde hij het geld op. Zijn persoonlijke band met Isabelle Rossiter was in dat opzicht een interessante anomalie.

Het was *payday*.

Door mijn afspraak met David Rossiter kwam ik te laat om de geldoverdracht te zien, maar de dingen lagen nu anders. Het was tijd voor de directe aanpak.

Het was niet moeilijk om het meisje eruit te pikken dat het geld kwam ophalen. Ze stond bij de bar en bestelde haar gebruikelijke dubbele wodka zonder ijs. Ze droeg een zwarte panty en zwarte laarsjes en plooidde haar felroze gestifte lippen in een oogverblindende glimlach. Ze had lang kastanjebruin haar en droeg een vintage suède jasje dat waarschijnlijk ouder was dan zijzelf. Ze was anders dan de rest, ik schatte haar begin twintig, en ze was het schoolvoorbeeld van *hiding in plain sight*.

Toen ik haar drankje omstootte vatte ze het sportief op. Even zag ik haar grote zwierige wimpers omhooggaan en keek ze me ontzet aan. Maar bijna onmiddellijk wenkte ze de barman om een nieuw drankje te bestellen, met die coole onaantastbare houding die ongetwijfeld in haar functieomschrijving stond.

‘Sorry, zeg.’

‘Geen probleem,’ zei ze.

‘Jij bent toch Cath?’

Ze wachtte even voordat ze zich naar me omdraaide.

‘Volgens mij hebben we elkaar eens op een van Zains feestjes getroffen...’

‘Je meent het.’ Zonder vraagteken.

‘Nou, heel kort maar.’

Ik had haar een paar keer met Carver zien praten, zonder dat ik een van beiden zelf had gesproken. De treurige, onopvallende meisjes achterin hadden me verteld hoe ze heette. Ze spraken over haar alsof ze het over een beroemdheid hadden. Cath, zeiden ze, dat is een van zijn favorieten. Ze was net als hen begonnen, achterin, zonder wie dan ook te kennen, en had zich vervolgens opgewerkt, van partygirl tot partner. Ze dachten dat het kwam omdat ze een doorzetter was en dat het goed mogelijk was om ooit in haar schoenen te staan als ze maar meer hun best deden. De wat slimmere meiden zouden op een gegeven moment misschien wel inzien, voordat het te laat was, dat ze die positie nooit zouden bereiken.

De barman gaf haar een nieuw drankje en keek daarbij dreigend in mijn richting. Dat bracht een herinnering bij me naar boven. Ik dacht dat ik hem ergens van kende, en ik vroeg me af of hij mij ook herkend had. Catherine leek een stuk rustiger toen ze haar drankje eenmaal gekregen had. Ze keek me met een liefvallige glimlach aan, een heel verschil met de flitsende, gemaakte grijns die ze eerder op haar gezicht had getoverd. Ze had iets van een fantastische actrice, iemand die elke rol goed genoeg weet aan te zetten om het overtuigend te maken. Ze kon zelfs midden in een zin van personage wisselen zonder dat ze daarmee ongeloofwaardig overkwam.

‘Nou,’ zei ze, ‘ik zal je nu in elk geval onthouden...’

‘Ik betaal je drankje wel.’

‘Als je de volgende keer weer het glas van een meisje omstoort om haar een nieuw drankje aan te bieden, kijk dan eerst even of ze niet op kosten van de zaak drinkt.’

Ze maakte aanstalten om te vertrekken.

‘Anders zou je niet met me hebben willen praten,’ zei ik tegen haar rug.

Ze draaide zich naar me om. ‘Misschien toch wel, hoor. Dat blauwe oog staat je goed. Het geeft je gezicht iets spreken.’

‘Dan zal ik proberen weer een blauw oog te krijgen als de kleur eenmaal is weggetrokken.’

‘Goed idee. Vertel eens, eh...’

‘Aidan.’

‘Aidan.’ Haar glimlach verdween. ‘Zit je echt om problemen verlegen?’

Ik zweeg.

‘Zoek je expres moeilijkheden?’ Haar ogen gleden naar de barman en weer terug naar mij. Ik zag dat hij met over elkaar geslagen armen naar ons keek.

‘Nee,’ zei ik. ‘Natuurlijk niet.’

‘Zal ik je dan eens een goede raad geven?’ Ze kwam dichterbij. ‘Ga naar huis. Bespaart je nog een blauw oog.’

‘Wat je net al zei: een blauw oog staat me best goed.’

Haar blik gleed weer naar de barman. ‘Wat me ook een prima idee lijkt, is als je nu zou oprotten, schat.’

‘Sorry dat ik je heb lastiggevallen.’

De barman liep tevreden weg om een groepje meiden te bedienen. Catherine pakte haar glas, nam een flinke slok en zette het weer neer. Discreet schoof ze er een kaartje onder.

‘Een ander keertje mag je wel een drankje voor me kopen...’ Ze keek me weer met die brede, net iets te gemaakte lach aan, al dacht ik even dat ze het echt meende.

‘Ik zou je glas toch alleen maar omstoten. Fijne avond nog.’

Met grote, sierlijke passen liep ze weg en verdween.

Ik legde mijn hand op het kaartje, schoof het naar me toe en wachtte een minuutje. Toen ging ik naar buiten, naar de kamer die ik had gehuurd. Ik gooide mijn kapotte horloge weg, nam wat speed en trok schone kleren aan.

De derde klap was geheel en al mijn eigen schuld. Daarna mocht ik blij zijn dat ik niet werd ontslagen. Ik kreeg de opdracht geldcollecteurs van bar naar bar te volgen.

Ik zat al een paar weken af en aan in de nachtdienst. Op alle mogelijke manieren probeerde ik mijn dagdiensten om te ruilen. Ik vond het heerlijk om de stad, de plaats die ik goed kende, tussen negen uur 's avonds en vijf uur in de ochtend te zien veranderen. De lachende gezichten van jongeren in etalageruiten, de neonreclame.

Ik hield van de mensen.

Ze waren jong, dronken en verliefd. De meiden waren flitsend uitgedost, de jongens kletsten aan een stuk door. De nacht was van de transseksuelen, goths en gays, en die zorgden voor een kleurrijk straatbeeld. Ze bezigden termen die ik totaal niet begreep. En het hielp. Ik bleef redelijk nuchter. Bleef redelijk uit de ellende.

Het enige probleem was mijn chef. Inspecteur Peter Sutcliffe. Zo heette hij echt. Misschien kon hij het al wel schudden toen die naam eenmaal op zijn geboortecertificaat was ingevuld. Misschien werd hij er in zijn jeugd mee gepest en werd hij voortdurend geassocieerd met de beruchte seriemoordenaar met dezelfde naam. Hoe dan ook, het is een naam van een klootzak, en dat droeg hij van top tot teen uit. Ze noemden hem Suttty, niet alleen om verwarring te voorkomen, maar ook bij wijze van grapje omdat 'suttty' roetkleurig betekent en de man zelf overgevoelig was voor licht.

Suttty had een lijkleke huid en was allergisch voor daglicht.

Ik heb veel van hem geleerd, niet alleen positieve dingen. Toen

ik met nachtdiensten begon, had ik een romantisch beeld van het nachtleven, iets waar ik al snel van terugkwam. Ik was totaal onbekend met het begrip 'vamps', de dealers die 's nachts tevoorschijn kwamen, en ik wist niets van de criminele bendes, wie waarin dealde en hoe je de verschillende groeperingen uit elkaar kon houden. De enigen die ik wel kon herkennen waren de zogeheten smilers, die in beide mondhoeken een centimeter of twee aan littekenweefsel hadden zitten, de plek waar dealers een mes hadden gebruikt als straf voor achterstallige betaling of loslippigheid.

Sutty wist precies wie bij de Rushboys en wie bij de Whalleys zaten, alleen al aan de manier waarop ze floten om de aandacht te trekken. Sutty zag onmiddellijk of iemand een Burnsider was die net iets te ver naar het zuiden was afgezakt. Hij kende de meisjes van de Franchise, de sirenen die van club naar club gingen om geld op te halen. En hij had een bijna bovennatuurlijk gevoel voor problemen. Het was een zondagochtend, of eigenlijk zaterdagavond, een uurtje of twee, drie, en we patrouilleerden in Oxford Road, de straat die veel studenten namen om van hun kamer naar de universiteit te komen en die doorliep naar het centrum. De weg die mooie dingen en slechte dingen met elkaar verbond. Hoertjes en hoerenlopers, dealers en verslaafden.

De weg loopt ook langs een van de meest bekende plekken van de stad: de *curry mile*. Honderden Pakistaanse, Bengaalse en Kasjmir-restaurants, gebroederlijk naast elkaar zover het oog reikt. Een hardwerkende, levendige en gevarieerde moslimgemeenschap. Het was interessant vanwege een trucje dat we net ontdekt hadden.

'Het sjaaltjesgedoe,' noemde Sutty het. Jonge vrouwen die een boerka droegen, wat daar heel normaal was, dag en nacht, om hun bewegingen te camoufleren. Er waren gevallen bekend van dealers die een boerka aandeden om onopgemerkt te kunnen opereren, en ook de wat nerveus aangelegde verslaafden gingen er soms in gekleed. Alleen al bij het idee sprong Sutty bijna uit zijn vel. Mogelijk donkere huidskleur. Mogelijk een gebruiker. Zijn ideale vijand.

We stonden bij een kraampje dat de hele nacht open was. We dronken koffie en hij rookte een sigaret. Ineens porde hij me in de ribben en knikte. ‘Die meid moeten we hebben.’

‘Wat? Waar?’

Hij wees naar de overkant van de straat, waar een kleine vrouw in een zwarte boerka liep.

‘Dat lijkt me gewoon iemand die naar huis gaat.’

‘Kom mee,’ zei hij. Hij stapte met opgeheven hand tussen het verkeer door naar de overkant en ik liep achter hem aan. Hij rende naar de vrouw toe, ging voor haar staan en hield haar tegen. Ze probeerde door te lopen, maar hij hief zijn hand op.

‘Allahoe akbar,’ zei hij buiten adem.

De vrouw zweeg.

‘Kom op,’ zei Sully. ‘Ik wil je gezicht zien.’

De vrouw keek om zich heen. Ze kon nergens heen. Uiteindelijk ontblootte ze haar hoofd. Ze had uitdunnend haar, de kleur en dikte van stro. Ze was blank, duidelijk een verslaafde en ze had bijna net zo’n bleke huid als Sully. Toen ik bij hen kwam staan zag ik dat ze een smiler was. Littekenweefsel aan weerszijden van haar mond.

‘Sta niet zo te grijnzen,’ zei Sully. Hij lachte om zijn eigen grap. De vrouw keek hem onaangedaan aan. ‘Laat eens zien wat je daar in je hand hebt, poppie.’ De vrouw hield haar gebalde rechterhand langs haar zij. Met tegenzin bracht ze haar hand naar voren en liet zien wat erin zat: twee bezwete, verfrommelde briefjes van tien. Sully pakte het geld en zei: ‘Hartelijk dank.’ Daarna draaide hij zich om en liep weg.

Ze keek ontzet naar haar lege hand en keerde zich in verwarring om naar mij.

‘Inspecteur,’ riep ik hem na. Het klonk niet krachtig. ‘Inspecteur...’ zei ik nogmaals. Toen hij nog steeds niet reageerde, schreeuwde ik: ‘SUTCLIFFE!’

Hij bleef staan en draaide zich om. Zijn gezicht vertoonde geen enkele emotie.

‘Dat kun je niet maken,’ zei ik. Even bleef hij staan; voetgangers passeerden ons. Uiteindelijk knikte hij. Hij liep terug, viste de briefjes uit zijn zak en gaf ze aan het meisje. Toen pakte hij haar bij haar arm en sleurde haar naar me toe.

‘Fouilleer haar,’ zei hij. Ik keek hem vragend aan. ‘Fouilleer haar. Dat is verdomme een bevel.’

Met tegenzin draaide ik me naar de vrouw om. Mensen liepen in een wijde boog om Sully heen. Weer stak ze haar handen uit, deed de hand met het geld open. Maar nu zat er tussen de briefjes een zakje coke. Sully deed een stap dichterbij en fronste, alsof hij dat niet had verwacht.

Hij produceerde afkeurende geluidjes, draaide haar arm op haar rug en sloeg haar in de boeien. Toen sleepte hij haar naar de overkant, waar een politieauto stond, en keek me met een lelijke grijns aan.

‘Goed dat ik haar dat geld heb teruggegeven, hè?’

Ze huilde toen ze instapte. We stelden een proces-verbaal op en gaven het zakje coke in bewaring. Mijn geweten speelde me niet al te lang parten. De volgende dag ging ik naar het hoofdbureau in Central Park, zette bij de balie een handtekening en nam de lift naar de vijfde verdieping. Ik toetste de code in en liep naar de beveiligde afdeling waar in beslag genomen drugs en ander bewijsmateriaal in speciale kluisjes werd bewaard. Ik pakte de cocaïne en verwisselde dat voor een zakje talkpoeder. Daarmee zou de kous af zijn. Maar toevallig had hoofdinspecteur Parrs die dag het plan opgevat om de kluisjes te controleren. Ik weet nog dat ik op de gang liep en het bloed in mijn oren voelde suizen.

Toen die ijle, schrille stem. ‘Neem me niet kwalijk, inspecteur...’

Ik wist het meteen. Ik zat twee uur lang bij het kantoor van Parrs op de gang. Toen hij de deur opendeed en me binnenriep was dat de eerste keer dat we elkaar spraken. Hij zei dat ik plaats mocht nemen en stelde zich op een manier op die ik naderhand zou omschrijven als een typisch parrsiaanse manier van doen.

Hij zei geen woord.

We zaten daar zwijgend tegenover elkaar tot het me te veel werd. Ik vertelde hoe het gegaan was en wist dat mijn carrière ten einde was voordat die goed en wel begonnen was. Dat betwistte hij niet, maar toen ik mijn relaas gedaan had en hij achterover leunde om alles te laten bezinken, dacht ik een zekere interesse bij hem te bespeuren.

Dat Schotse accent. ‘Dus jij dacht dat de regels niet voor jou golden, Waits?’

‘Sutcliffe...’

‘Sutcliffe zal ik wel afhandelen. Ik heb eens in je dossier gekeken. Lijkt me niks mis mee, al lijkt je soms een beetje een einzelgänger. Misschien ben jij precies wat ik zoek.’

‘Hoe bedoelt u, hoofdinspecteur?’

‘Ik zal het goed met je maken, jongen. Ik leg je twee mogelijkheden voor. En als ik jou was, zou ik voor de eerste gaan.’ Ik wachtte af. ‘Ik kan je op staande voet ontslaan en een aanklacht indienen. Dan word je veroordeeld en kun je een tijdje de cel in. Ik stap dan naar de pers om te zeggen dat jij niet deugt. Dan kun je de rest van je leven wel naar een baan fluiten.’

‘En de tweede mogelijkheid?’

‘Je kunt een klein klusje voor me doen. Wat je hebt geflikt zingt binnen de kortste keren op het bureau rond. Over een uur weet de hele stad het. Dat kan nuttig zijn.’

‘Nuttig? Hoe bedoelt u?’

Hij boog zich naar me toe. ‘Ik heb iemand nodig die op het eerste gezicht niet deugt.’

Hij zette zijn plan uiteen.

Het was een publiek geheim, zei hij, dat er agenten waren die ook bij Zain Carver op de loonlijst stonden. Er werd al jarenlang bewijsmateriaal achterovergedrukt en invallen bij zijn bedrijven leverden nooit wat op. Ik zou moeten uitvissen wie hij allemaal in de zak had. Het leek me dat ik nog achterbakser te werk moest gaan dan

zij. Ik moest valse informatie verspreiden om ze in de val te lokken.

‘Je zult hoe dan ook per onmiddellijke ingang worden geschorst in afwachting van de rechtszaak. Geen zaken meer omhanden. Vrij om te gaan en te staan waar je wilt. Vrij om je onder het tuig te begeven.’ Hij schonk me zijn haaiengrijns. ‘Als jij hiermee akkoord gaat en je doet het goed, zou het best kunnen dat die aanklacht tegen je ineens wordt ingetrokken...’

‘En u adviseert me om de eerste optie te nemen?’

‘De eerste optie kost je je carrière. De tweede kan je je leven kosten.’

‘Wanneer wilt u weten wat ik heb besloten?’

‘Weet je wat? Ik ga de aanklacht opstellen.’ Hij pakte een pen en klikte er met de duim op. ‘Als je niet de cel in wilt, hoor ik het wel voordat ik onder aan dit vel ben.’

De eerste optie was waardeloos; het idee om de cel in te moeten beangstigde me. Ik was opgegroeid in een woongroep. Had meer dan genoeg stretchers, kantines en regeltjes meegemaakt. Ik keek naar Parrs. Hij schreef snel, en toen ik zag wat hij opschreef – samenzwering, corruptie – begreep ik dat ik eigenlijk geen keus had.

‘Ik doe het,’ zei ik.

Ik dacht dat ik niets te verliezen had. Eerst leek het me zelfs een prettig idee om helemaal in de Franchise te duiken. Parrs was erg bang dat ik ontmaskerd zou worden, op het paranoïde af, en er waren maar drie mensen die wisten dat ik undercover ging.

Ik zegde de huur van mijn flat op en deed mijn spullen in de opslag. Ik ging in het centrum wonen. Vlak bij het vuur, waar ik van de ene bar naar de andere zou gaan om de Franchise in kaart te brengen. Ik wist niet goed wat ik moest zeggen tegen de mensen uit mijn oude leven, maar toen ik het meisje waarmee ik wat had vertelde dat ik een tijdje weg zou gaan, schoot ze in de lach.

‘Een tijdje weg?’ zei ze, terwijl ze haar spullen pakte. ‘Je bent hier nooit echt geweest.’

Ik ging niet meer naar het werk. Ik verdween gewoon. Ze stelden

een bericht op voor de pers, en iedereen geloofde wat er in de krant over me verscheen.

De in ongenade gevallen inspecteur Aidan Waits.

De gedachten tolden door mijn hoofd en allerlei verbanden drongen zich aan me op. Ik friemelde aan het kaartje dat Catherine in de bar voor me had achtergelaten. Het was een uitnodiging voor een afterparty in Fairview. Waar Zain Carver woonde. Ik kon daar die avond naartoe om op zoek te gaan naar Isabelle Rossiter.

Ik pakte een fles wijn en deed mijn jasje aan. De speed bracht me onmiddellijk weer bij mijn positieven. Ik bleef een minuutje bij het raam staan, haalde diep adem en keek uit over de gebouwen van de stad.

Vijftig verdiepingen met verlichte ramen.